

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: U. M., nar., státní příslušnost, bytem, zastoupeného zákonnou zástupkyní U. T., nar., státní příslušnost, bytem, právně zastoupeného Mgr. Radimem Strnadem, advokátem, advokátní kanceláře se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České Republiky, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM17034, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016, č. j. OAM -773/ZA-ZA02-ZA02-2015,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 1. 2016, č. j. OAM-773/ZA-ZA02-ZA02-2015, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, neboť se cítí být tímto rozhodnutím přímo zkrácen na svých právech.

V žalobě uvedl, že dne 9. 9. 2015 podal zákonný zástupce žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že žalobce je státním příslušníkem, Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že žalobci bylo vyhrožováno na Do ČR přicestoval přes na platné české vízum.

Ministerstvo vnitra ve svém rozhodnutí hodnotí žádost také vzhledem k pohovoru, který byl se zákonným zástupcem žalobce proveden v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jak vyplývá z rozhodnutí ministerstva, zákonnému zástupci žalobce byly v rámci pohovoru kladeny otázky ohledně jeho rodiny, ohledně jeho stávajícího pobytu v ČR a ohledně důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, přičemž zákonný zástupce žalobce objasnil důvod odchodu z vlasti spočívající zejména ve vyhrožování žalobci Právým sektorem kvůli předvolání otce žalobce do armády.

Ministerstvo v rozhodnutí konstatuje, že způsob, jakým oba rodiče přistupovali k problémům svého syna, může svědčit o tom, že nepovažovali potíže svého syna za natolik závažné. Nicméně, i kdyby ministerstvo přistoupilo na zákonnou zástupkyni žalobce uvedený popis žalobní situace, ministerstvo musí konstatovat, že zákonná zástupkyně nevyužila všech možností, které na při řešení situace měla, a to zejména v otázce podání oznámení na policii a následné dožadování se prošetření případu ze strany policie, a to i skrze nadřízené kontrolní orgány policie a z tohoto důvodu nelze považovat situaci nezletilého žalobce na za pronásledování podle § 12 písm. b) o azylu.

K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6AZs 235/2004-57, v němž se uvádí „*není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“.

V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4AZs 103/2007- 63, potom Nejvyšší správní soud dále upřesnil, že „*zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazující věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolá zásadní pochybení o správnosti úsudku správního orgánu*“.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného však není uvedeno, jaké důkazy ke svému závěru nashromáždil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je však citelné, že správní orgán má od počátku výpověď zákonného zástupce žadatele za nevěrohodnou, což svědčí také z formulace, kterou žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí použil, „*nicméně i kdyby ministerstvo přistoupilo na zákonnou zástupkyni žalobce uvedený popis žalobcovi situace ...*“.

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu taktéž vyplývá, že drobné rozpory ve výpovědích, které mohou být způsobeny mimo jiné nepřesnostmi v překladu, či časovým odstupem od popisovaných událostí, sami o sobě zpravidla neopravňují k závěru o nevěrohodnosti žadatele.

Žalovaný se však ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu neřídil a žalobce má za to, že kromě výpovědi matky žalobce absentuje k závěrům žalovaného jakýkoliv další důkaz, který by věrohodnost výpovědi vyvrátil, či zpochybnil. Ze strany žalovaného se tak

jedná o vybočení, resp. překročení mezí správního uvážení. Žalobce má za to, že žalovaný zásadním způsobem nedostál své zákonné povinnosti řádně zjistit skutkový stav, jak byla tato povinnost ve vztahu ke specifické povaze azylového řízení konkretizována výše citovanou konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Ministerstvo dále ve svém rozhodnutí shrnuje, že na území Ukrajiny dle zprávy ČTK neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalobce pochází z obce, která se nachází na hranicích, přičemž žalovanému je známo, že bezpečnostní situace jak v je standardní a není nikterak ovlivněna zhoršenou bezpečnostní situací v částech

Co se týká vyjádření Ministerstva vnitra k § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy že u žalobce správní orgán nedospěl k tomu, že by byl tento na vystaven hrozícímu nebezpečí vážné újmy, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, shrnul správní orgán, že ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů ze strany státních orgánů. Tento závěr žalovaného je však naprosto irelevantní, neboť žalobce nemá obavu z postihu ze strany státních orgánů, ale z pronásledování, resp. vyhrožování smrtí od členů Matka žadatele se obrátila na policii ve městě, avšak tato jí pomoc odmítla s tím, že se má manžel vrátit na a své problémy si vyřešit sám.

Žalobce má za to, že žalovaný v řízení nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z tohoto důvodu se jedná též o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016 zruší, a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o přezkoumávané rozhodnutí, které žalobce napadá žalobou, jedná se o rozhodnutí, kdy 29. 1. 2016 pod č. j. OAM-773/ZA-ZA02-ZA02-2015 Ministerstvo vnitra rozhodlo tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

V odůvodnění rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodů jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

Správní orgán konstatuje, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu jsou taxativně vymezeny. To znamená, že žádné jiné nelze podřadit. Zákonná zástupkyně nezletilého žadatele v průběhu řízení uvedla, že její syn měl na potíže,

jelikož jeho otec dostal povolávací rozkaz do armády. Z tohoto důvodu mělo být synovi vyhrožováno ze strany V průběhu řízení nebyla zákonná zástupkyně schopna zcela jednoznačně a způsobem, který by vylučoval veškeré pochybnosti, popsat časovou návaznost jednotlivých událostí, které se v souvislosti s potížemi jejího syna staly. V průběhu řízení z tvrzení zákonné zástupkyně zejména vyplynulo, že se o synových problémech, které měly vzniknout jako následek nenastoupení jeho otce do ukrajinské armády, měla dozvědět ještě dříve, než byl otec do armády vůbec povolán. Tento rozpor nebyla jmenovaná schopna správnímu orgánu jakkoliv vysvětlit. Nieméně i v případě, že by popsání události nastaly tak, jak je jmenovaná popsala, je zarážející lhostejnost obou rodičů v situaci jejich syna. Z výpovědi jmenované v průběhu řízení nevyplynulo, že by se její manžel v řešení synových potíží jakkoli angažoval, ačkoliv ve svém důsledku měla být právě jeho neochota nastoupit do armády důvodem, proč mělo být jeho synovi vyhrožováno. Je sice pravdou, že otec nakonec syna na vyzvedl a odvezl do ČR, avšak toto učinil až po 4 měsících od doby, co se jeho manželka od své matky telefonicky dozvěděla, že má syn potíže, a až 2 měsíce poté, co se manželka s těmito problémy osobně setkala během svého pobytu na V tomto ohledu je zarážející jednání zákonné zástupkyně, která byla osobně přítomna při vyhrožování, ale místo toho, aby se o syna postarala a vzala jej s sebou do ČR, vrátila se do ČR sama. V tomto ohledu nemůže obstát argument jmenované, že s manželem nemohli pro syna vyřídit vízum, které by mu umožnilo odcestovat do ČR spolu s ní, neboť v takovém případě se více než nabízí možnost, aby jmenovaná zůstala na, kde by mohla synovi poskytnout alespoň nějakou pomoc. Dle správního orgánu jmenovaná rovněž nevyužila všech možností, které na při řešení jejich situace měla. Jmenovaná se obrátila na policii ve městě, kde jí bylo řečeno, aby se manžel vrátil na a vyřešil si své problémy sám. Po tomto odmítnutí se jmenovaná už neobrátila na nadřízené orgány policie se stížností na její nečinnost. To, proč na jednání policie nepodala stížnost, nebyla schopna jakkoliv vysvětlit. Během prvního vyhrožování, kdy se o syna jmenované starala jeho matka, tato se dle výpovědi jmenované na policii neobrátila vůbec. Dle Informace MZV ČR, č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 na Ukrajině existuje možnost vyhledat pomoc v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod a také pomoc a oporu v zákonech. Rovněž je možné podat stížnost proti postupu policejních složek, a to buď u prokuratury, nebo u útvaru vnitřních kontrol konkrétního policejního okresku.

Správní orgán konstatuje, že výpovědi zákonné zástupkyně žadatele působí nevěrohodně a lze mít vážně pochybnosti o tom, že se uvedené události opravdu staly tak, jak během řízení uvedla jmenovaná. Dle názoru správního orgánu rovněž způsob, jakým oba rodiče přistupovali k problémům svého syna, může svědčit o tom, že nepovažovali potíže svého syna za natolik závažné. Závěrem k tomuto správní orgán konstatuje, že i v případě, že by přistoupil na jmenovanou uvedený popis synovi situace a nebral v potaz způsob, jakým se oba rodiče k této situaci postavili, musí konstatovat, že jmenovaná nevyužila všech možností, které na Ukrajině při řešení situace měla, a to zejména v otázce podání oznámení na policii a následné dožadování se prošetření případu ze strany policie, a to i skrze nadřízené a kontrolní orgány policie a z tohoto důvodu nelze považovat situaci nezletilého žadatele na Ukrajině za obavu z pronásledování podle § 12 písm. b). Správní orgán v tomto smyslu

vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně, konkrétně z jeho rozsudku, č. j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004, ve kterém tento mj. konstatoval: „Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.“ K tomu však dle názoru správního orgánu z výše uvedených důvodů nedošlo. Rodina má rovněž možnost řešit synovi potíže přestěhováním se do jiné části, neboť dle výše uvedené Informace MZV ČR neexistují úřední omezení stěhování v rámci (samozřejmě s ohledem na bezpečnostní situaci na východě země). Z informací, které jmenovaná správnímu úřadu v průběhu řízení poskytla, je možné jednoznačně vyloučit, že by byl její nezletilý syn na pronásledován z důvodu jeho rasy, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, což jsou taxativně vymezené důvody pronásledování podle § 12b zákona o azylu.

Do množiny taxativní vymezených důvodů pro udělení azylu rovněž nelze zařadit snahu rodičů legalizovat pobyt svého syna na území ČR formou žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto se správní orgán odkázal na rozsudek NSS, sp. zn. 7Azs 117/2004 ze dne 18. 11. 2004, kde NSS mj. konstatuje: „NSS výše uvedené uzavírá tak, že azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje“.

Žalovaný tak konstatoval, že nelze v daném případě použít ani ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu dle něho se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12.

Zákonná zástupkyně v průběhu řízení neuvedla, a ani správní orgán ze svých evidencí nezjistil, že byl některému z příbuzných nezletilého žadatele udělen na území ČR azyl. Zákonná zástupkyně uvedla, že jedinými příbuznými nezletilého žadatele na území ČR jsou ona a její manžel, žadatelův otec. Jmenovaná pobývá na území ČR na základě vydaných výjezdních příkazů a otec žadatele má dle jejího vyjádření v ČR udělen dlouhodobý pobyt. Tyto skutečnosti byly rovněž ověřeny v Cizineckém informačním systému.

Pokud pak jde o ust. § 14 zákona o azylu, dle něho, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Správní orgán se v této souvislosti zabýval, jak uvedl, zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu.

Dále uvedeno, že z výpovědi zákonné zástupkyně nezletilého žadatele v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Zdravotní stav nezletilého žadatele je dobrý a nezbytné materiální zázemí mu poskytují rodiče. Nad rámec výše uvedeného správní orgán podotýká, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a zákonná zástupkyně se jeho udělení nijak výslovně nedomáhala a připomíná, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žadatele však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal.

Správní orgán konstatuje, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Dále uvedl, že správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z výpovědi jeho zákonné zástupkyně a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informací z Cizineckého informačního systému, informací MZV ČR, č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 a č. j. 988448/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky – Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na – aktualizace č. 2 ze dne 15. 1. 2015. Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Zpráva o stavu lidských práv na za období od 16. 2. 2015 do 15. 5. 2015 ze dne 1. 6. 2015 a aktuální znění „.....,“. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

Dále uvedeno, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správní řád byla dne 17. 9. 2015 zákonné zástupkyni nezletilého žadatele dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Výše jmenovaná se ke správnímu úkonu osobně nedostavila. Přítomna byla na základě substituční plné moci pouze její právní zástupkyně. Ta k nepřítomnosti své klientky uvedla, že se spolu domluvily, že se k seznámení dostaví pouze ona. Rovněž souhlasila, aby seznámení se spisovým materiálem proběhlo bez přítomnosti její klientky. Stran seznámení s obsahem podkladů pro rozhodnutí právní zástupkyně uvedla, že si pořídí kopie materiálů, se kterými se seznámí a po seznámení s podklady rozhodnutí se k jejich obsahu do 10 dnů vyjádří, případně je doplní. Právní zástupkyně se nevyjádřila ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Stran skutečností či nových informací, které by měly být vzaty správním orgánem v potaz při posuzování žádosti její klientky, právní zástupkyně uvedla, že se vyjádří do 10 dnů. V průběhu stanovené lhůty nebyly správnímu orgánu doloženy ze strany právní zástupkyně žádné další materiály k vyjádření.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho

v případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do států, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty, nebo jeho lidské důstojnosti z důvodů svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Zákonná zástupkyně neuvedla, a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. K tomu správní orgán dodal, že zrušila trest smrti v roce 2000.

Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda nezletilému žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán však k takovému závěru nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí, či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Správní orgán k uvedenému konstatuje, že nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplynulo, že by byl jmenovaný na Ukrajině vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle informací MZV ČR, č. j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 1. 2014 ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů ze strany státních orgánů. Dokonce nejsou známy ani případy postihu osob, navrátilých se z Ruské federace. Lze však předpokládat, že trestnímu stíhání by mohli čelit osoby, napojené na režim bývalého prezidenta, což však nelze v případě jmenovaného vzhledem k jeho věku předpokládat. Obecně lze považovat situaci občanů, kteří se vrací po dlouhodobém pobytu v zahraničí, za individuální. Nečelí však větším problému, než ostatní občané

V otázce potíží se soukromými osobami, které měl mít nezletilý žadatel během svého pobytu na, správní orgán odkázal na svou argumentaci v části, věnující se udělení azylu podle § 12 písm. b). Zejména je tedy nutné zopakovat, že rodina nezletilého žadatele (tedy zejména jeho matka a babička), nevyužila všech dostupných prostředků, jak nepříznivou situaci žadatele řešit. Konkrétně se jedná zejména o důsledné vyžadování ochrany práv nezletilého policíí, k čemuž dle názoru správního orgánu nedošlo, neboť v případě prvního vyhrožování se rodina (jmenovitě matka) na policii neobrátila vůbec a ve druhém případě se zákonná zástupkyně spokojila s konstatováním policie, že si má potíže syna vyřešit její manžel a dále již důsledně nepožadovala zahájení vyšetřování např. skrze podání stížnosti na nečinnost policie jejím nadřízeným či kontrolním orgánům, ačkoliv možnost podat stížnost proti prostupu příslušníků policejních orgánů na dle již několikrát zmiňované zprávy MZV ČR ze dne 1. 8. 2014 existuje. Těchto možností může rodina nezletilého žadatele využít rovněž v případě návratu na Taktéž mohou své problémy řešit přestěhováním se do jiné části

Po zhodnocení výpovědí zákonné zástupkyně o okolnostech pobytu jejího syna ve vlasti před odchodem ze země, posouzení hlavních motivů k odchodu žadatele z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Správní orgán v případě žalobce posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážně ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů, jako i zpravodajství, je správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zákonná zástupkyně nezletilého žadatele uvedla jako poslední místo bydliště syna ve vlasti obec Správní orgán konstatuje, že tato obec se nachází na hranicích Správnímu orgánu z výše uvedených materiálů a z jeho správní činnosti známo, že bezpečnostní situace jak v je standardní a není nikterak ovlivněna zhoršenou bezpečností situací v částech, nacházející se na východě při hranicích s

Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených jeho zákonnou zástupkyní nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyně nemůže úspěšně namítat vady učiněné správním orgánem, aniž by upřesnil, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu chybí, resp. pokud sám neuvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Svůj právní názor žalovaný opírá o rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2006, sp. zn. 5Azs 221/2005.

Skutečným důvodem k napadení rozhodnutí správního orgánu je snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Žalobce v situaci, kdy jeho otec opustil spolu s jeho matkou (zákonnou

zástupkyní) žalobcovu zemi původu s ohledem na bezpečností situaci na a neochotu se podřídit povolávacímu rozkazu k nástupu do armády. Pobytový statut otce je založen na získání živnostenského oprávnění na dobu dvou let, pobytový statut matky není upraven, protože jí uplynula doba pracovního povolení a je ohrožena výjezdním příkazem. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dle vyjádření matky žalobce, je vyhrožování žalobci a jeho matce ze strany tím, že se jeho otec a manžel zákonné zástupkyně musí vrátit do vlasti a bojovat, jakož i skutečnost, že se jim v zemi původu líbí a chtějí zde žít (cílová země jejich pobytu). Žalobce do ČR přivezl dne 8. 8. 2015 jeho otec na základě platného víza a dle vyjádření matky žalobce všichni v zemi pobytu chtějí zůstat do doby, než bude otci žalobce udělen dlouhodobý pobyt.

Žalovaný proto z hlediska merita věci považuje za rozhodnou otázku objektivního vyhodnocení právní a skutkové relevance tvrzení žalobce, učiněné prostřednictvím jeho matky z titulu jeho zákonné zástupkyně, a to skutečnosti, zda mu bylo skutečně fyzickými osobami z vyhrožováno a posouzení intenzity takového chování z hlediska míry jeho individuálního ohrožení. Žalovaný se dovolává především obsahu Protokolu k žádosti, ze kterého jednoznačně plynou zásadní rozpory ve věci doby, kdy mělo dojít k vyhrožování osobami Právěho bloku, jakož i skutečnost, že na některé dotazy nebyla způsobilá či ochotna podat racionální odpověď, a že tedy její **popis skutkového děje vzbuzuje oprávněné pochybnosti o důvěryhodnosti důvodu pro udělení mezinárodní ochrany**. Za takové skutečnosti žalovaný považuje zejména:

- a) zákonná zástupkyně žalobce odmítla možnost zhotovení fotokopie záznamu ze svého cestovního dokladu o frekvenci a době překročení státní hranice na a tím znemožnila správnímu orgánu i možnost objektivního doložení skutečnosti, zda v době, kdy jí a žalobci mělo být vyhrožováno, se v zemi původu vůbec nacházela, a zda tedy mohla být skutečně přítomna vyhrožování (**potvrzení skutkové děje**);
- b) na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se, po dohodě se zákonnou zástupkyní, dostavila pouze její advokátka, ze správního spisu ji byly poskytnuty fotokopie s tím, že do 10 dnů dodá další písemné doklady svědčící o vyhrožování žalobci a jeho matce, doposud tak neučinila (**důkazní tíseň žalobce**);
- c) zákonná zástupkyně žalobce výslovně do protokolu uvedla, že nemá doklad o tom, že by žádala o poskytnutí pomoci místní policejní orgány, a že se ani neobrátila na jejich nadřízené složky se stížností na jejich postup (nečinnost) s odůvodněním, že neví, proč této možnosti nevyužila (**nezbytný předpoklad pro udělení azylu**);
- d) že „návštěva osob z“ se týkala i jiných rodin, jejichž rodinní příslušníci opustili zemi jejího pobytu, tedy že se nejednalo o individuálně zaměřenou akci směřující výhradně proti žalobci a jeho matce, ale o celoplošný právně nepřijatelný „nábor do armády, resp. do řad“, který je podle zpráv z objektivních nezávislých zdrojů, orgány vládní moci potlačován (**rozpor s hodnocením situace z nezávislých zdrojů**).

Důkazní břemeno v řízení vyplývající z břemene tvrzení vážne na žadateli o azyl. Správnímu orgánu nelze vytýkat, že sám z vlastní iniciativy nevyhledal skutečné příčiny podání žádosti o azyl, a že vyvracel či podporoval žalobcem uváděné problémy ve vlasti. Svůj právní názor opírá žalovaný o rozsudek NSS, č. j. 5Azs 162/2004 ze dne 25. 10. 2004. Žalovaný správním spisem dokládá, že důkazy hodnotil jednotlivě i v obsahovém kontextu, objektivně zvážil a vyhodnotil její důkazní hodnotu, ale i portfolio aktuálních, relevantních,

důvěryhodných, vyvážených, osvědčených a dokladovatelných informací o zemi původu. Ve vztahu k žalobci vyhodnotil rovněž jejich vypovídací hodnotu, řádně a úplně s nimi seznámil advokátku zákonné zástupkyně žalobce, která je nerozporovala, nevznášela připomínky s tím, že se k nim vyjádří do stanovené lhůty, doposud tak neučinila.

Žalobce může jen stěží úspěšně namítat, že žalovaný náležitě a úplně nezjistil a nevyhodnotil skutkový stav jeho azylové historie, pokud sám neuvede konkrétní skutečnosti, které pro jeho tvrzení svědčí. Právní názor žalovaného vychází ze zásady *vigilantibus iura* (právo svědčí připraveným) a opírá se o judikaturu NSS. Ze stejných důvodů žalovaný rovněž odmítá tvrzení žalobce o tom, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno z hlediska hodnocení skutkové stavu merita věci. V podrobnostech se žalovaný odvolával na správní spis.

Žalovaný námitku zkrácení práv strany sporu hodnotí jako účelovou a zavádějící, za námitku, jejímž úkolem je snaha o legalizaci pobytu, kterou však nelze hodnotit jako azylově relevantní ve smyslu definičních znaků stanovených v § 12 až § 14b zákona o azylu. Své tvrzení žalovaný opírá o skutečnost, že tato námitka žalovaného má pouze obecnou, deklaratorní povahu; přehlédnout nelze ani fakt, že právní argumentace žalobce nesvědčí o jeho vůli domoci se objektivního (materiálního) práva, jakož i o absenci nabídky nových, právně relevantních skutečností rozhodných v meritu věci. Svůj právní názor žalovaný opírá o rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. 50Az 2/2014, ve kterém je stanoveno, že „*Jakkoliv soud chápe složitou situaci žalobců a jejich manžela/otce, nezbyvá mu než konstatovat, že z výše uvedeného je prima vista patrné, že žalobci zneužívají žádost o udělení mezinárodní ochrany k zajištění legálního pobytu na území ČR. Zneužití práva (abusus iuris) ovšem není výkon práva, nýbrž jde o protiprávní (nedovolený) čin, a proto mu nelze přiznat ochranu; stejně tak platí, že si nikdo nemůže zlepšit své postavení protiprávním jednáním (nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest), přičemž soud od zmíněných zásad (mal enim iure nostra uti non debemus a nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest) nemohl při svém rozhodování odhlédnout*“.

Na základě informačních zdrojů, které jsou běžně respektovány justičními orgány, ale i ze skutečností známých ze zpravodajství z běžně dostupných médií, správní orgán doložil a dospěl k závěru, že na Ukrajině neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Intenzita ozbrojeného konfliktu neohrožuje žalobce na životě tak, jak má na mysli ust. § 14a odst. 2 písm. c) azylové zákona. S ohledem na uvedené považuje žalovaný uvedenou námitku za lichou.

Ve spisovém materiálu je způsobem právně nesporným doloženo, že žalobce nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země jeho původu a není ani představitelem žádné rizikové skupiny, a tudíž nebyla prokázána dostatečná míra individualizace jemu hrozícího svévolného

násilí vyžadovaná v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. S ohledem na uvedené považuje žalovaný tuto námitku za nedůvodnou, za námitku, která nemá oporu ve správním spise.

Země původu žalobce je z pohledu standardu požadovaných v § 14a odst. 1 azylového zákona hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žadatel k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země (možnost vnitřní ochrany), proto nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 azylového zákona. Správní orgán si pro své zjištění obstaral aktuální, objektivní a vypovídající informace z informačních zdrojů, které jsou respektovány i justičními orgány. Žalovaný v této souvislosti plně respektoval ustálenou judikaturu, včetně stanoviska týkajícího se hodnocení právní relevantnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodů hospodářské situace v zemi původu. Námitka žalobce se proto jeví jako nedůvodná.

Ze shora uvedených důvod je žalovaný toho názoru, že správní orgán náležitě zjistil a posoudil skutkovou podstatu a faktický průběh „azylového příběhu“ žalobce. Úkony jím učiněné ve správním řízení provedl řádně, úplně a včas, při aplikaci volné úvahy hodnocení nevybočil z ustálené judikatury. Při hodnocení skutkového děje se řídil zásadou materiální pravdy a pravidlem formální logiky, a že na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl.

Navrhoval proto, aby svou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Z žaloby žalobce vyplývá, že dle jeho názoru žalovaný kromě výpovědi matky žalobce neprovedl jakýkoliv další důkaz, který by věrohodnost výpovědi matky žalobce vyvrátil či zpochybnil. Ze strany žalovaného se dle žalobce tak jedná o vybočení, resp. překročení mezi správního uvážení.

Navíc pak poukazoval na to, že v odůvodnění rozhodnutí, které žalovaný vydal, není uvedeno, jaké důkazy žalovaného vedly k jeho závěru, tedy jaké důkazy shromáždil.

Soud zde uvádí, že v tomto směru se naprosto nemůže s názorem žalobce ztotožnit.

Zásadním důkazem ve správním řízení týkající se řízení o udělení mezinárodní ochrany je pohovor, který je s žadatelem o udělení mezinárodní ochrany proveden. Pokud jde o případ žalobce, protože se jedná o nezletilého žalobce, který v době provádění protokolu o pohovoru byl šestiletým dítětem, byl protokol proveden s jeho zákonnou zástupkyní, tj. s jeho matkou, a to na její výslovnou žádost. Pohovor se zákonnou zástupkyní žalobce byl prováděn za přítomnosti tlumočnice, žalobkyni byly kladeny otázky, na které odpovídala, obsah protokolu, tedy jeho správnost stvrdila svým podpisem a vysloveně na dotaz uvedla, že vůči zápisu pohovoru nemá žádné námitky.

Dalšími důkazy, které je nutno v řízení o azylu provádět, je zjišťovat situaci v zemi původu a v tomto směru si vyžádat příslušné zprávy.

Toto žalovaný orgán učinil. Součástí právního spisu je řada zpráv o situaci na, s nimiž zákonná zástupky žalobce měla možnost se seznámit, ona sama osobně se k seznámení s těmito podklady pro vydání rozhodnutí nedostavila, dostavila se 15. 9. 2009 její zákonná zástupkyně, která si pořídila kopie všech předložených zpráv, přičemž uvedla, že po seznámení s poklady pro vydání rozhodnutí se k jejich obsahu vyjádří ve lhůtě 10 dnů, případně je doplní. Na dotaz, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich získání a jejich využití, sdělila, že nechce. Na dotaz, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, uvedla, že se vyjádří do 10 dnů.

Ve lhůtě 10 dnů však zástupkyně žádné stanovisko k informacím o situaci na Ukrajině nesdělila, vůbec se nevyjádřila ani k tomu, zda navrhuje provést nějaké další důkazy a vůbec se nevyjádřila ani do dne vydání rozhodnutí žalovaného, jež bylo vydáno 29. 1. 2016

Soud má tedy za to, že věc nelze vykládat než tak, že proti předloženým zprávám založeným ve správním spise žalobce nemá žádné námitky, ani že nenavrhuje doplnit dokazování.

Soud zde uvádí, že ani neví, jaké další důkazy, než pohovor provedený se zákonnou zástupkyní žalobce a zprávy, které jsou ve správním spise založeny, by měly být provedeny a v tomto směru uzavírá, že byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a na správním orgánu pak bylo, aby tyto podklady náležitě posoudil a zhodnotil.

To se také v daném případě stalo.

Zákonná zástupkyně žalobce sdělila v průběhu pohovoru, že nezletilý žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice proto, že mu bylo vyhrožováno, stejně tak jako žalobkyni a i její matce, člověkem z Právěho sektoru, a to z toho důvodu, že manžel zákonné zástupkyně a otec žalobce dostal povolávací rozkaz do armády 10. 5. 2015 a do armády nenastoupil.

Soud se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, prezentovaného v odůvodnění rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, ohledně nevěrohodnosti tohoto tvrzení ze strany zákonné zástupkyně žalobce.

Zákonná zástupkyně vysloveně uvedla, že k vyhrožování člověkem z došlo v souvislosti s povolávacím rozkazem manželovi zákonné zástupkyně a otci žalobce ze dne 10. 5. 2015 a nenastoupením do armády, přičemž pokud uvádí data v pohovoru, z nich vyplývá, že k vyhrožování ze strany mělo dojít před datem vydání povolávacího rozkazu.

Správní orgán, aby mohl situaci důkladně posoudit, chtěl po žalobkyni, aby si mohl ofotit její cestovní pas, z něhož by se dalo přesně zjistit, kdy měla žalobkyně pobývat na a nebo na území České republiky, s čímž žalobkyně nesouhlasila.

I toto je důkazem o tom, že výpověď zákonné zástupkyně žalobce není výpovědí věrohodnou, protože vyhrožování žalobci i jí spojuje vysloveně s datem povolávacího rozkazu a nenastoupení jejího manžela do armády, přičemž v tomto smyslu hovoří o vyhrožování ještě v době, když vůbec nebyl povolávací rozkaz vydán.

Je také zcela nepochopitelné a nelogické, když soud se zde ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že by zákonná zástupkyně žalobce z vycestovala, když by měla vážné obavy o život a zdraví svého malého syna z důvodu vyhrožování lidí z, a prostě odjela sama do České republiky a žalobce si pak z odvezl jeho otec až 8. 8. 2015.

Zákonná zástupkyně žalobce vůbec nehovoří o tom, že po jejím odjezdu z, když uvádí, že to bylo 25. 6. 2015, by došlo k vyhrožování ze strany žalobci nebo matce zákonné zástupkyně.

Soud tedy uzavírá, že výpověď zákonné zástupkyně žalobce ohledně vyhrožování jejímu synovi ze strany členů z důvodů, které uvádí, se jeví nevěrohodná. Připomíná, že pokud by zákonná zástupkyně měla tak vážné obavy o život a zdraví svého syna, rozhodně by nemohla sama vycestovat do České republiky a zanechat svého syna pouze v péči své matky na, které mělo být dříve vyhrožováno také.

Přestože po odjezdu zákonné zástupkyně do České republiky tedy žalobce na zůstal ještě po dobu zhruba 6 týdnů, k žádnému vyhrožování zřejmě v této době nedošlo a rozhodně nedošlo k nějaké újmě na zdraví nezletilého žalobce.

Soud tedy zhodnotil výpověď zákonné zástupkyně v protokolu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako výpověď účelovou, kdy skutečnosti, které uváděla, se tak jak je sdělila, tedy pokud jde o časovou osu, skutečně nejvíce pravdivé. Sama zákonná zástupkyně nesouhlasila s ofocněním jejího cestovního dokladu, aby se mohly údaje ohledně časové osy zkontrolovat a upřesnit, což je s podivem a činí „příběh“ žalobce nepravdivý.

Soud zde pak znovu uvádí, že nemůže uvěřit tomu, že by na Ukrajině matka zanechala šestileté dítě, pokud by měla takové obavy o jeho život a zdraví kvůli vyhrožování ze strany

Navíc pak zákonná zástupkyně uvedla, že v místě, kde žila na, se obrátila na místní policii s žádostí o pomoc, policisté jí však pouze řekli, ať její manžel přijede zpět na a své problémy si vyřeší sám.

Žalobkyně sama na dotaz uvedla, že na nadřízený policejní orgán se již neobrátila, sdělila, že neví, proč tak neučinila, takže není možno věc hodnotit tak, že státní orgány by s žalobkyní odmítly o situaci hovořit a řešit ji. Pokud by zákonná zástupkyně měla za to, že pro ni nic neudělaly, resp. věc vůbec neřešily a byly nečinné, mohla postupovat tak,

že by se obrátila na nadřízený policejní orgán a věc řešit dál. Bylo by to také zcela logické, pokud by měla za to, že jejímu nezletilému dítěti je vyhrožováno a měla obavy o jeho život a zdraví.

Soud věc tedy shrnuje tak, že výpověď zákonné zástupkyně, jak bylo již sděleno, je účelová, že zákonná zástupkyně chtěla svou výpovědí a skutečnostmi, které uvedla, docílit jediného, a to legalizace pobytu žalobce na území České republiky.

Za dané situace, když navíc ve spise je založena řada zpráv o situaci na, je zřejmé, že místo, kde žalobce na Ukrajině žil, není místem, kde by probíhal ozbrojený konflikt.

Bylo zjištěno, že na existuje účinná ochrana před vážnou újmou, o které hovořila zákonná zástupkyně ve vztahu k žalobci a k takové účinné ochraně má žadatel o ni přístup.

Bylo tedy prokázáno, že v žádném případě nejsou naplněny podmínky ustanovení § 14a zákona o azylu a ani podmínka § 14 (poskytnutí humanitárního azylu), když v takovém případě jde o zcela mimořádný a výjimečný institut, kdy by mezinárodní ochrana dle tohoto zákonného ustanovení mohla být žadateli přiznána, žalobce však pro ni nesplňuje podmínky.

Soud tedy uzavírá, že věc hodnotil stejně jako žalovaný, jeho rozhodnutí pokládá za zákonné a s odůvodněním žalovaného se soud zcela ztotožnil, neboť i dle názoru soudu odůvodnění rozhodnutí žalovaného vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, nad rámec běžné úřední činnosti mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. června 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně